

at troe paa Muligheden af, at det var sandt, at en fuldkommen uskyldig Mand — thi at han var det, har senere klart viist sig — kan blive fængslet og blive behandlet paa den Maade, som her er nævnt, nemlig saaledes, at man har sat den Mistænkte sammen med en siffig og forstøttet Forbryder — Defensor tør ikke antage, at det er steet med Dommerens Vidsende, for at denne Person skulde udfritte den Mistænkte, men det forekommer mig, naar man læser mellem Linierne, at Defensor netop har antaget det, naar han siger, at han ikke har antaget det — at man har sat ham i et fugtigt og sum-pigt Fængsel, hvor han blev betagen saaledes af Hævelse og Betændelse i Benene, at han neppe kunde støtte paa dem, og at denne Behandling er vederfaret ham, uden at Domstolene, der siden dømte i denne Sag, i mindste Maade tog noget Hensyn til de Omstændigheder, som Defensor her har anført med Hensyn til, hvad der er vederfaret den Paagjældende i Fængslet. Jeg kunde, som sagt, ikke troe paa Muligheden heraf og henvendte mig derfor til Vedkommendes Familie; denne Familie har gjort det Indtryk paa mig, at jeg tør erklære det som min personlige Overbeviisning, at, hvad den har fortalt mig, er Sandhed, og jeg skal nu tillade mig at meddele det ærede Thing den Beretning, som jeg der har faaet om den Maade, hvorpaa man er gaaet frem mod denne Mand i Fængslet. Denne Mand var en ung Haandværker, der nylig havde etableret sig; han havde anlagt et Meubelværksted og begyndt at samle et Meubelmagazin. Han var forlovet, og netop den Søndag, da der første Gang fra Præbikestolen var lyst til Egteskab for ham, var det, at denne Ulykke indtraf. Efterat han om Eftermiddagen havde klædt sig paa og forladt sit Hjem for at besøge sin Forlovede og med hende var gaaet i Theatret, indtraf denne Udebrand; han blev da efter at være hjemkommen fra Theatret arresteret, anholdt, eller hvad man vil kalde det, som mistænkt for selv at have foranlediget Branden. Hvorledes blev han nu behandlet? Han blev sat ned i en Arrest, i et meget dybt Locale med Steengulv, som man egentlig kunde kalde underjordisk. Hver Morgen blev der kastet en Spand koldt Vand ud over Steen-

gulvet, som man overlod til ham at vade i eller tørre op, som han bedst kunde; men ingenfinde tilbød Nogen sig eller gjorde Mine til at forskaffe det igjen. Jeg skal her gjøre opmærksom paa, at det var midt i Vinteren, nemlig den 24de Januar 1858, hvor vi havde en meget streng Frost. Det Leie, man gav ham om Natten, krampedes op paa en eller anden Maade om Dagen langs Bæggen, saaledes at der hele Dagen igjennem ikke var det mindste Sæde for ham undtagen det blotte Gulv, og dette overøste man, som sagt, hver Morgen med iskoldt Vand. Man berøvede ham alle de Klæder, han var iført, da man anholdt ham; man gav ham en Skjorte, der var vaad og saa stiv frossen, at han neppe kunde faae den paa; man tvang ham til at tage den paa og gav ham saa derover ikke Andet end et Par tynde Lærredsbuxer og en tynd Lærredstrøje. Det var den eneste Beklædning, man undte ham, og der maatte han i den strenge Frost og Kulde staae paa det vaade Gulv. Naar man nu veed, at denne Tilstand varede 6 a 7 Uger, maastee lidt længere, maa man undre sig over, hvorledes han kunde holde dette Liv ud. Men det var ikke nok hermed, det var ikke nok med Fængslets Bestaffenhed og den næsten blottede Tilstand, hvori man nødte ham til at blive; enhver følgende Skjorte, han fik, var af samme Bestaffenhed, vaad og frossen stiv, saa at han neppe kunde tage den paa. Men dernæst gav man ham saa lidt Føde, at han var nærved at sulke ihjel. Han har tidt bestrevet for sine Nærmeste, hvorledes han maatte stille det lille Stykke Brød, man gav ham, afveien op paa en Hylde, og saa med Længsel see dertil og lægge Tvang paa sig, før han tog en Mundfuld, for at det ikke skulde slippe for tidligt op, inden han fik noget nyt, og det kunde blive muligt for ham at beholde Livet. Et Beviis paa, hvor stærk denne Hunger maa have været, er dette, at da han ved denne grusomme, umenneskelige Behandling var bleven saa daarlig, at navnlig hans Been og den nederste Deel af Legemet vare blevne saa ophovne, at han næsten ikke kunde staae paa Benene, og Lægen derfor kom og gav ham Omflag med Grød for at lægge paa Benene og ombandt hans Been dermed, saa drev Hun-